

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 585/2014
12.06.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног З.Н., због продуженог кривичног дела злоупотребе одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца осуђеног З.Н., адвоката Д.В., поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Новом Саду Кв број 333/14 од 07.04.2014. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж2 753/14 од 30.04.2014. године, у седници већа одржаној дана 12.06.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног З.Н., поднет против правноснажних решења Вишег суда у Новом Саду Кв 333/14 од 07.04.2014. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж2 753/14 од 30.04.2014. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Новом Саду Кв 333/14 од 07.04.2014. године потврђена је оптужница Вишег јавног тужиоца у Новом Саду Кт 281/10 од 03.07.2012. године измењена 10.06.2013. године.

Решењем Апелационог суда у Новом Саду Кж2 753/14 од 30.04.2014. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног З.Н. изјављена против решења Вишег суда у Новом Саду Кв 333/14 од 07.04.2014. године.

Бранилац окривљеног З.Н., адвокат Д.В. поднела је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних решења и оптужнице Вишег јавног тужилаштва у Новом Саду Кт 281/10 од 03.07.2012. године, измењене дана 10.06.2013. године, из разлога предвиђених чл. 482. и 485. став 1. тачка 1. ЗКП и то чл. 482, чл. 74, чл. 438. став 2. тачка 1. ЗКП и чл. 439. тачка 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијана решења у целости укине и предмет врати на поновни поступак или да побијана решења преиначи на тај

начин, што ће одлучити да се истрага у овој правној ствари поново спроведе, а потврђена оптужница Вишег јавног тужиоца у Новом Саду стави ван правне снаге.

Разматрајући захтев за заштиту законитости на седници већа одржаној сходно одредбама члана 486. и 487. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа, о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са решењима против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног З.Н. је неоснован.

Бранилац окривљеног З.Н. у захтеву наводи, да окривљени никада није саслушан нити је имао браниоца у току истраге, иако је према висини запрећене казне за кривично дело које му је стављено на терет, због расписане потернице и одређеног притвора према важећем ЗКП, морао имати браниоца, а на који начин је побијаним решењем учињена повреда члана 74. ЗКП. Бранилац у захтеву даље наводи, да решење о спровођењу истраге Вишег суда у Новом Саду Ки 111/11 од 08.07.2011. године и касније решење о допуни и проширењу истраге, никада нису постала правноснажна, обзиром да нису достављена окривљеном, ни браниоцу окривљеног, јер га није ни имао. У захтеву браниоца окривљеног З.Н. указује се и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, наводима да се побијана решења заснивају на доказима на којима се по одредбама ЗКП не могу заснивати јер одбрана није била присутна приликом извођења доказа тужилаштва у току истраге и није могла предлагати извођење сопствених доказа, који би допринели бољем разјашњењу ствари. Захтевом браниоца окривљеног З.Н. указује се и на повреду закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, јер у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе није примењен кривични законик који је важио у време извршења кривичног дела, а који је повољнији по окривљеног.

Изнете наводе захтева, Врховни касациони суд оцењује неоснованим. Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног З.Н. неосновано је истицао и у жалби изјављеној против првостепеног решења, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу решења је дао јасне и довољне разлоге да у досадашњем току овог кривичног поступка није повређено право на обавезну одбрану окривљеног З.Н., а с тим у вези и да су докази изведени током истраге у складу са одредбама Законика о кривичном поступку, као и да је у односу на правну квалификацију кривичног дела које је оптужним актом окривљеном З.Н. стављено на терет примењен члан 5. КЗ, које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Врховни касациони суд се није упуштао у оцену захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног З.Н. у делу у коме је он поднет против оптужнице Вишег јавног тужиоца у Новом Саду Кт 281/10 од 03.07.2012. године, обзиром да оптужница у смислу члана 482. став 1. ЗКП не представља правноснажну одлуку јавног тужиоца против које би овлашћено лице могло поднети захтев за заштиту законитости.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је донео одлуку као у изреци на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**